

ЗАНЪ

Цвѣти Ивановъ

въ месото му се впиватъ много и много жила. Той реве отъ болка, върти се като побѣснѣлъ, па побѣгва на прѣко презъ леги и пжтеки, безъ да

вижда накжде отива. Около него брѣмчатъ облакъ пчели, нѣкжде отъ торния край се чува сърдитиятъ гласъ на дѣдо Петко,

Гошо не тича, а лети. Пчелитѣ сж надупчили съ жилата си лицето му като решето и не спиратъ. Налитатъ все нови и нови и съ още по-голѣма яростъ забиватъ жилата си. Сякашъ отъ цѣлата градина пчелитѣ сж оставили хубавитѣ цвѣтове и летятъ следъ Гошо.

Той профучава край кжщурката на дѣдо Петко, прескача като нѣкои Крали Марко зида, заорава носъ въ рова, но пакъ скача и продължава лудия си бѣгъ презъ върбалака край рѣката. Клонитѣ го шибатъ по лицето единъ дори отнася каскета отъ ржцетѣ му, но той нищо не вижда, нищо не чува. Гошо знае само, че цѣлото лице и ржцетѣ му горятъ като на огънь, че пчелитѣ не преставатъ да брѣмчатъ около главата му, че . . .

Но предъ очитѣ му блѣсва рѣката. — Охъ, отървахъ се, майчице. . . — реве нечовѣшки той и се хвърля слѣпешката въ водата. Забива глава въ тинята, едва не се удавя, но. . . той е спасенъ.

Пчелитѣ съ ядно брѣмчене пре-хвъркатъ надъ рѣката и се загубватъ между върбитѣ.

Надъ водата се подава подпухнала и зачервена глава на Гошо. Очитѣ му оглеждатъ уплашено наоколо, косата се спуска на мрѣсни вълма, покрити съ пѣськъ и тиня. По бузитѣ му се стичатъ горчиви сълзи. Той иска да пипне лицето си, но болката го парва и той изревава още по-силно.

— Хе хе хе. . . пада ти се!

На брѣга на рѣката стои дѣдо Петко съ мотика въ ржка и се смѣе.

— Сега върви при майка си да те види, какъ си се наредилъ и да наложи лицето ти съ мокри кърпи, па другъ пжтъ не бъркай въ кошеритѣ. Като ти се яде медъ, ела при мене! Сега си получи наказанието! Хе хе хе. . . приличашъ на печена ябълка..

Дѣдо Петко нарамва мотика и си трѣгва.

Гошо го гледа, но не посѣга да вземе камъкъ, за да го запрати по него, както обикновено прави. Кой знае защо, той си спомня за малката мъртва птичка, която лежи въ лехата съ ягодитѣ, навежда глава и се запжтва къмъ дома си плачешкомъ.

Следъ два дни дѣдо Петко, като прекопава ягодитѣ, намира малкото сиво врабче. Той го помилива съ за-грубѣлитѣ си отъ работа ржце, а следъ това му изкопава подъ сливата малко гробче.

Старата слива, отъ която вече се ронятъ листенцата на цвѣтчетата покрива малкото гробче на сивото врабче съ много бѣли цвѣтчета. . . .

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Елинъ-Пелинъ

Роденъ въ село Байлово, Софийско, презъ 1878 година. Написълъ е за деца книгитѣ: Златни люлки, Три баби, Дѣдовата ржавичка, Пѣснички, Поточета бистри, Сладкодумна баба, Правда и кривда, Свадбата на Червенушко, Царъ Шишко, Янъ Бибианъ, романъ и др.

Елинъ Пелинъ е чуденъ сладкодуменъ разказвачъ. Той е познатъ по всички крайща на нашата страна, а нѣкои отъ неговитѣ произведения сж преведени и на чужди езици.

Той е единъ отъ първитѣ наши писатели прославилъ се отдавна съ своитѣ хубави разкази и стихове.

Елинъ Пелинъ е уредникъ на музея „Иванъ Вазовъ“ въ София.

ДА СЕ ПОСМѢЕМЪ

Между пияни

За единъ електрически стѣлбъ се е хваналъ единъ пиянъ. Идва пругъ пиянъ. Първиятъ му казва:

— Извинявай, колега, но този стѣлбъ е заетъ отъ мене и не е свободенъ.

ПРИКЛЮЧЕНИЯ

ИСТОРИЯ
Учаровъ

Тукъ който ще да слиза, по-скоро да излиза. Поканва тѣй ги Пеца. И смѣй се баба Меца, че всичко като хала работи персонала. Отъ тая малка гара желѣзницата трѣгна нататѣкъ въ пълна пара. Мецана като стража преглеждаше багажа. И всѣки пжтникъ мирно — отъ всичкитѣ купета показваше билета. Немирницитѣ вече сж сякашъ бубулечки, приказваха далече: — Провѣрка правятъ мечки! А меца важна, важна, почита особа, за всѣка нередовность наказваше съсъ глоба. Не мина много — ето

едно момче проклето, уплашено то писна, до меца се притисна.

— Кажете най-подиръ, какво да правимъ, Мецо, пжтува съ насъ вампирѣ! При мене се довлече и тихично ми рече: — Момченце, дай ми, братко, и азъ да лапна сладко!

— Ще хвана тозъ вампиръ, и всичко пакъ ще трѣгне въвъ радостъ и въвъ миръ, — отвърна Меца строго. Не се забави много, прегледа влака цѣлъ, вагони спални триста и срещна въвъ единъ помошникъ машиниста. — Разбирамъ най-подиръ децата кой обира и кой е тукъ вампирѣ! Кжде съсъ тази кофа, за слатко ли отивашъ? Да, ето какъ се прави голѣма катастрофа! И нашата особа наказа го съсъ глоба. А черното човѣче заплака и й рече: — Прости ми, бабо Мецо, вината е въвъ Пецо, каза ми, че у Радко се крило малко сладко! а линията е чиста, завои тука нѣма, каза ми машиниста!

(Следва)